

EL MICALET GALÀCTIC

Misteris S.L.

Francesc Gisbert

Dibuixos de Jesús Huguet

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

EL MISTERI DEL QUADRE

Va eixir un dia esplèndid. Els primers rajos del sol em van despertar amb una carícia sedosa i càlida, a través dels vidres de la finestra. A Alacant dormia amb les persianes abaixades i les cortines passades. La llum dels fanals i els sorolls del carrer no m'haurien deixat agafar la sonada. Ara era diferent. M'estimava més gitar-me amb les estrelles retallades a la finestra, contemplar les evolucions de la lluna i sentir la cançó llunyana del mar.

Aquell dia, em vaig vestir d'una revolada i vaig baixar les escales corrents, botant els escalons de dos en dos. Havia quedat amb la colla per a fer una volta amb bicicleta. Quan vaig arribar a la

Torre no coneixia ningú, però una setmana després havia fet amics i calia aprofitar-se'n. L'àvia tenia l'esmorzar amanit, a la taula redona de la cuina. Feia una oloreta de pa torrat i xocolata calent... de cuscanelles al nas. L'àvia Carme vestia de gris i es movia pesadament, trontollant. Però als huitanta anys encara s'alçava la primera per a preparar-nos l'esmorzar als altres.

Mentre engolia la torrada a mos redó, vaig sentir els esbufecs de Poirot. Va entrar a la cuina com un petit remolí. Trotant, remenant la cua, panteixant i grunyint malhumorat. No calia ser excessivament perspicaç per a intuir a qui precedia:

–Quina nit tan horrible! Tots els gats del veïnat s'han congregat, davant la meua finestra, només per desvetlar-me.

Tia Sofia feia acte de presència! Devia haver avançat pel corredor com una artista de cine, i ara s'anunciava abans d'entrar a la cuina. Vestia la seua bata de seda taronja, sabatilles blaves i ret al cap, per no despentinat-se. El seu metre i mig d'alçada travessà la cuina com una exhalació, fent voleiar els plecs de la bata, i es posà davant meu, a l'altre cap de taula. Em mirà de cua d'ull, amb aparent desdeny, com de costum, i rondinà algunes paraules a la seua germana:

–Trobe que m’he girat el turmell dormint. Volia visitar Valèria, una bona amiga de l’escola. El seu marit ha tingut un accident i s’ha trencat la cama. No sé com m’ho faré, perquè viu al mas Roig, als afores del poble. Puc caure per una séquia i no trobaríeu el meu cos fins setmanes després.

–No sigues tan tràgica, Sofia –murmurà l’àvia, mentre seia a taula i donava a Poirot les sobres del sopar–. Alcícia t’hi acompanyarà. Ella no té res a fer.

Vaig protestar enèrgicament:

–Hui he quedat amb els amics per a córrer amb bicicleta!

–Pots acompanyar tia Sofia a ca l’amiga i anar-te’n després. Així no es cansarà tant, la pobreta, d’anar i tornar sola.

Vaig fer uns morros de pam i se’m llevaren les ganes d’esmorzar. La pobreta tia Sofia encara no semblava satisfeta d’haver aconseguit capgirar-me el matí, sinó que afegí una de les seues eixides sarcàstiques:

–No sé si serà millor el remei que la malaltia, però que m’hi acompanye...

Aquell comentari m’acabà d’atacar els nervis. Era l’estil de tia Sofia. Em resultava impossible pair com, sent germanes, podia ser tan diferent

de l'àvia. La iaia Carme era una dona tranquil·la i bondadosa, d'aquesta classe de persones que ni perden mai la paciència ni la fan perdre als altres. Tia Sofia era tot el contrari. Tenia un caràcter seca-llós i insuportable, eixut com l'espart i aspre com un fregall, disfrutava punxant i criticant i presumia de saber-ho tot de tothom. A més a més, des que la coneixia, sempre estava cansada i queixant-se dels seus incomptables mals (mal de cap, mal de renyons, mal d'ulls, mal de cul, mal de...).

El pitjor és que l'àvia la defenia i li ho consentia. Com que era la seua germana menuda... De vegades, li deia «xiqueta» i tot. I això que ja passava dels setanta anys! No em sorprenia gens que una dona així s'haguera quedat fadrina. Qualsevol carregava la ferramenta...

Vam eixir de casa i mamprenguérem el camí. Caminàvem de bracet, sense dir-nos ni pruna. Poirot isqué darrere nostre i se n'anà a la seua. Tenia l'esperança que en acabar l'acompanyament podria agafar la bici i buscar els amics. Però tia Sofia pareixia llegir els meus pensaments. Caminava xino-xano, com en una processó, servint-se del seu bastó, amb una lentitud desesperant i parant-se a cada cantó per saludar una veïna o mirar l'aparador d'una botiga.

En deixar arrere les cases i trencar per la costera dels masos, vaig pensar que ja no hi hauria ocasió de tantes distraccions. Aleshores, en un atac de simpatia sense precedents, començà a detindre's davant de totes les plantes i floretes, per a dir-ne el nom i explicar-me les seues aplicacions medicinals. Va faltar un pèl perquè em tirara de cap per la banda del barranc.

El mas de Valèria no era lluny. Això em salvà. Així que hi aplegàrem, ens cridà l'atenció un cotxe de la policia municipal aparcat a l'entrador, davant del mur.

—Oh, deu haver passat una desgràcia! Afanya't!

L'entonació denotava esperança més que no preocupació. Em va estirar cap a la casa a corre-cuita, amb una celeritat insospitada que em va fer pujar la mosca al nas. Estava convençuda que res l'excitaria tant com trobar-se l'amiga cosida a punyalades enmig d'una bassa de sang. Travessàrem el jardí més ràpides que amb un all al cul.

Havien deixat la porta del mas oberta. Entràrem sense encomanar-nos ni a Déu ni al dimoni i férem cap a una habitació on se sentien veus. Era el saló, amb unes quantes butaques i una gran vitrina amb vaixel·la de l'any de la picor. Hi havia una dona d'edat estesa en una cadira de braços,

amb un agent panxudet plantat al davant. El policia arrufa el nas i posà mala cara en veure'ns entrar:

–Què t'ha passat, Valèria, què t'han fet? –cridà tia Sofia, amb l'ansietat dibuixada a la cara i decebuda de trobar-la encara viva.

–Ai, lladres, lladres. M'han entrat a la nit, han rebotat la finestra del menjador i s'han emportat un quadre. Sort que a nosaltres no ens han fet res.

–I no els va sentir?

–Ara li ho estava explicant al sergent Marí. No vam sentir res, ni jo ni el meu marit. El dormitori és al primer pis. El meu home fa llit des que es trencà la cama. Dorm com un sac de creïlles i ronca tant que em tapone les orelles amb cotó-en-pèl. Al matí, quan he entrat al menjador, m'he trobat la finestra forçada i el quadre arrancat. Mira-ho, mira-ho tu mateixa...

Vam deixar la sala, mentre l'agent li prenia declaració. Em va fer l'efecte que coneixia tia Sofia, per la manera repelosa com la va mirar. El menjador era una sala antiga, amb trespol de bigues pintades de negre i mobles d'estil rústic. Penjat a la paret hi havia un marc. Sí. Dic un marc perquè la pintura havia desaparegut. Tia Sofia s'hi aproximà i hi féu una ullada:

–Han despenjat el quadre, han tallat el llenç amb un cúter i després l’han tornat a penjar buit. Els lladres tenen sentit de l’humor...

Per a la meua sorpresa, pujà sobre una cadira i examinà el marc amb deteniment.

–Interessant. Hi ha empremtes, però portaven guants. No són aficionats.

Tot seguit s’acostà a la finestra. Jo la seguia amb curiositat. Va inspeccionar-ne el marc, quasi tocant-lo amb la punta del nas. Havien forçat el portelló exterior, havien trencat el vidre pel centre i havien obert amb la maneta per entrar.

–Queda’t ací i no et mogues. No vull que em destorbes.

Tia Sofia es va esfumar amb una celeritat novament increïble en algú que afirmava haver-se girat el turmell i patir totes les malalties possibles. Instants després va reparéixer pel jardí. Caminava de forma estranya, mig ajupida i capbaixa, estudiant el terra amb summa atenció. Prop de la finestra, es va entretindre en un toll d’aigua. Després, em féu l’efecte que seguia un rastre invisible des de la finestra fins a l’entrador del mas.

Vaig sentir veus a la meua esquena. L’agent de policia entrava al menjador acompanyat de la consternada Valèria. Es van sorprendre d’entrellu-

car, per la finestra, a tia Sofia rondant pel jardí. El sergent Marí era un individu grassonet, d'escassa estatura, que caminava sacsant braços i cames per a fer moure un cos tan voluminós. De seguida que la va veure dansant pel jardí, va tornar a posar la cara de pomes agres d'abans:

–Ja la tenim fent-ne de les seues... –digué amb veueta de clarinet desafinat.

–Què fas, Sofia? –li preguntà l'amiga.

–Oh, una ullada. Ara ja sé com ha anat tot.

–Com pot saber-ho, senyora? Vosté no era ací, de nit! –contestà el sergent Marí, amb certa cremor a la veu.

–No cal ser en un lloc per descobrir el que ha passat. Pot deduir-se amb un poc d'enteniment. Vosté, com a policia, hauria de tindre-ho present. Els lladres sabien el que buscaven.

–De veritat?

–Els lladres han vingut en un tot terreny. L'han aparcat prop de l'entrada, justament darrere d'aquella figuera. D'aquesta manera restava ocult, per l'arbre i el mur, de les mirades de la casa. Ahir a la vesprada va ploure i s'hi veuen marques de rodes amples. Després han entrat al jardí per la porta de davant, despassant el pestell.

–Això és impossible –la tallà l'agent–. Per la

porta principal no poden haver entrat. La caseta del gos és al costat mateix i la senyora Valèria diu que no el va sentir lladrar. Deuen haver entrat saltant el mur per darrere.

—Jo diria que no —prosseguí amb un somriure—. El gos estava massa entretingut amb el bistec que li han donat. Devia contenir alguna substància sedant. Encara està becant, a la caseta, amb les restes del bistec. Adormit el gos, han entrat tranquil·lament, han forçat el portelló exterior de la finestra amb una palanca i han trencat el vidre pel costat de la maneta.

—Per què parla en plural? S'han emportat molt poca cosa, només un quadre. Això és que devia ser una sola persona i no ha pogut carregar més.

—S'equivoca Marí, han estat dues persones. I puc donar-li'n la descripció, si li interessa. Sí, com sent... No faça de peix en un bancal. Un era gros i baixet, d'un metre seixanta o seixanta-cinc. Calb i lleugerament coix de la cama esquerra. El seu company era alt i prim, amb mans grans i dits llargs, bastant àgil i més jove.

Tothom restà bocabadat. Parlava seriosament o ens prenia el pèl? Tia Sofia ho havia amollat sense immutar-se ni perdre la naturalitat, com si haguera fet un comentari de l'oratge.

—Ja —el policia la mirava incrèdul, amb la mosca al nas—. Quan l’he vista aparèixer, sabia que intentaria donar-me una lliçó de punts. Jo dic que és un home sol, vosté dos. Ja veurem qui té raó. Tramitaré la denúncia pertinent i alertaré les cases d’antiguitats i els mercats de segona mà. Si el quadre es posa a la venda, senyora Valèria, el localitzarem.

—Però el quadre no té cap valor. Ens el va regalar un pintor aficionat que passà un parell de setmanes a la masia, l’estiu anterior.

—I com era el quadre? Faça’n una descripció el més minuciosa possible —demanà el policia.

—Bé, va ser un detall per part seua. Era un quadre molt bonic, al meu parer, encara que jo entenc ben poc de pintura, per no dir gens. Estava pintat des de l’interior de la casa. Representava l’habitació del menjador, amb la finestra oberta, de manera que es veia tot el paisatge de la contornada, l’horta del jardí, l’espantaocells, la figuera de l’entrada, les muntanyes...

—Tenies un espantaocells davant mateix de casa? —s’estranyà tia Sofia.

—Sí, acostumem a plantar tomaques, encisams i productes d’horta. Enguany no ho hem fet per l’accident del meu home.